

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2024, č. j. OAM-1400/BA-BA01-ZA17-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2024, č. j. OAM-1400/BA-BA01-ZA17-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Vytýkal žalovanému, že v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nezjistil skutečný stav věci, když nezodpověděl otázku, zda je žalobce homosexuálem, či nikoliv. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného o jeho nevěrohodnosti. Žalovaný měl zjišťovat jeho vztahovou historii, či posoudit jeho výpověď po konfrontaci se skutečností, že má v X manželku a čtyři děti. Teprve poté bylo možné posoudit věrohodnost žalobce. K přiznání své homosexuality donutila žalobce až bezprostřední hrozba nuceného vycestování do domovského státu. Tuto skutečnost dříve nesdělil, neboť se jedná o vysoce intimní údaj, přičemž negativnímu jednání mohl čelit v této souvislosti i v ČR, a to ze strany zde žijící X komunity.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami. Při rozhodování vzal v potaz všechny žalobcem tvrzené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 13. 10. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 23. 11. 2023 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. Žalobce jako důvod pro podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že je homosexuál, což sice celý život skrýval, ale nyní tato skutečnost vyšla najevo, a do X se proto nemůže vrátit, hrozil by mu trestní postih. V této souvislosti byl žalobce vydírán svým známým, který mu vyhrožoval smrtí, pokud mu za mlčení nezaplatí. Žalobce je zdrav a má v X manželku a 4 děti.
6. Dne 30. 5. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byly především výpovědi žalobce a informace, které žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 13. 3. 2024, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR – X – Situace LGBTI osob, ze dne 15. 7. 2022, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

117985/2022-LPTP, Výroční zprávu Human Rights Watch 2024 – X, ze dne 18. 1. 2024, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR – X – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 10. 1. 2024, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR – X – Možnosti vycestování občanů X do zahraničí a návratu zpět do vlasti, Registrace u zastupitelského úřadu v zahraničí, Žádost o azyl v zahraničí, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochrany po návratu do vlasti, ze dne 9. 1. 2023, č. j. 135612/2022-LPTP a Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR – X – Pozbytí občanství X, Postavení osob bez státní příslušnosti, ze dne 10. 1. 2024, č. j. 131894-6/2024-LPTP. Žalobce, resp. jeho právní zástupce nevyužil svého práva na seznámení s podklady rozhodnutí, ke kterému se bez omluvy nedostavil. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobcův azylový příběh je prost jakýchkoliv politických motivů. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že neshledal důvod, pro který by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalovaný uvedl, že si je vědom, že situace sexuálních menšin v X není dobrá, homosexualita je považována za trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody v délce trvání až tří let. Příslušníci sexuálních menšin mohou být vystaveni diskriminaci. Žalovaný však neuvěřil žalobci, že tvrzení o jeho homosexualitě je pravdivé. Naopak je považoval za účelově uvedené, a to ve snaze snáze získat mezinárodní ochranu. K tomuto závěru dospěl mimo jiné na základě toho, že žalovaný nijak nedoložil, že je příslušníkem LGBT komunity, ve své vlasti nikdy v této souvislosti nečelil žádným obtížím, má rodinu, děti. Před správními orgány v ČR již v minulosti žalobce vystupoval, např. v rámci řízení o správním vyhoštění, přičemž tvrdil, že nemá problém se do své vlasti navrátit a nic mu tam nehrozí a ani nikdy nehrozilo. V protokolu o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění dokonce žalobce stvrzoval, že se chystá navrátit do své rodné vesnice a bude si tam přebírat případné písemnosti. Dne 11. 10. 2023 byl žalobce odsouzen Okresním soudem v Rakovníku k trestu vyhoštění ve výměře tří let. Svou argumentaci o menšinové sexuální orientaci začal žalobce uplatňovat až tváří v tvář uděleným sankcím a nucenému vycestování. Proto žalovaný neshledal výpověď žalobce věrohodnou. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a práceschopnou osobou, která se o sebe dokáže sama postarat a zajistit si prostředky na své životní potřeby prací. Nad rámec výše uvedeného žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, přičemž naplnění podmínek § 14a zákona o azylu v případě žalobce neshledal. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
9. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č.j. 2 Azs 66/2006-52 *„sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.“*
10. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57 *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Ministerstvo vnitra přitom náležitě zjišťuje realie o zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). O specifické povaze zásady materiální pravdy v řízení o udělení mezinárodní ochrany, která vyvěrá z pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení, uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, že je na žalovaném, *„aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“*
11. Žalobce svůj azylový příběh postavil na skutečnosti, že je homosexuálem a že mu v důsledku toho v X hrozí nebezpečí ze strany sousedů ve vesnici, odkud pochází. V X je homosexualita trestná, proto by mohl být v případě návratu do domovského státu rovněž odsouzen k trestu odnětí svobody až na tři roky. Tuto skutečnost potvrzuje Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR – X – Situace LGBTI osob, ze dne 15. 7. 2022, č. j. 117985/2022-LPTP. Žalovaný se v rámci pohovoru k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tuto skutečnost zaměřil a svými dotazy cílil na zjištění relevantních informací. Žalobce uvedl, že v jeho vesnici lidé již vědí o jeho sexuální orientaci, žalobcova rodina jej zavrhl. Žalobce věděl od malička, že je homosexuálem, měl holčičí hlas, hrál si s holkami a oblékal si holčičí oblečení. Svou orientaci skrýval, věděli o ní možná rodiče a tušila ji žalobcova manželka, se kterou má 4 děti. Ve své vlasti žalobce neměl nikdy žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, při vycestování nečelil žádným problémům a ani poté, co opustil domovský stát, se žalobce X státní orgány nepokusily nijak kontaktovat. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal proto, že se lidé dozvěděli o jeho orientaci. Dříve, když pobýval v ČR, o mezinárodní ochranu nežádal. Žít v jiné části X žalobce nemůže, protože by se lidé stejně dozvěděli o jeho orientaci.

12. Podle čl. 4 odst. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“):

Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyzadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek:

- a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;*
 - b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;*
 - c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;*
 - d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále*
 - e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.*
13. Žalovaný vzal v potaz špatnou situaci LGBT komunity v X, avšak uvedl, že je mu známo, že žalobce má v ČR „mnohem bohatší minulost (ostatně se zde s přestávkami zdržuje již od roku 2006), včetně té trestněprávní, nežli je ta, kterou sdělil jako poslední do azylového pohovoru, při kterém se náhle svěřil, že je příslušníkem LGBT komunity a nemůže se proto do své vlasti navrátit.“ Z napadeného rozhodnutí se dále podává, že žalobce na podporu svých tvrzení nic nedoložil a o mezinárodní ochranu požádal až po své bohaté pobytové minulosti v ČR, po které byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a čelil trestu vyhoštění. Z jeho dosavadního života rovněž nic nenásvědčuje tomu, že by měl být homosexuálem. V rámci protokolu o výsledku účastníka správního řízení sepsaného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 10. 2023, č. j. KRPS-258625-13/ČJ-2023-010023, ve věci neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, žalobce uvedl, že v případě návratu do X mu žádné nebezpečí nehrozí a že v případě vycestování se vrátí do své rodné vesnice, kde bude bydlet ve svém rodinném domě a přebírat tam případné zaslané písemnosti. Žalovaný zdůraznil, že žalobce poprvé uplatnil svou argumentaci o příslušnosti k sexuální menšině až poté, co byl z ČR vyhoštěn. Na základě shora uvedeného žalovaný uzavřel, že výpověď žalobce neshledal souvislou a věrohodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

14. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného o tom, že azylový příběh žalobce není věrohodný. Soud si je vědom, že „pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Žadatel je povinen prokázat jím tvrzené skutečnosti, je-li to v jeho možnostech, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40). Charakter tvrzení o sexuální orientaci navíc neumožňuje prokázat či vyvrátit jeho pravdivost exaktním způsobem. V tomto ohledu nelze žalobci vytýkat, že ke svému tvrzení nedoložil žádné doklady, neboť to z povahy věci zásadně není možné. Podle kritérií uvedených v článku 4 odst. 5 kvalifikační směrnice však lze dospět alespoň k míře pravděpodobnosti, zda je tvrzení žalobce účelové, či nikoliv. Žadatel svou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil, resp. v rámci pohovoru k žádosti zodpověděl všechny žalovaným kladené dotazy, které se uvedené problematiky týkaly. Prohlášení žalobce však nebyla shledána souvislými a hodnověrnými. Jednak proto, že žalobce s přestávkami na území ČR pobýval již od roku 2006 až do 13. 10. 2023, a nikdy v minulosti o mezinárodní ochranu nepožádal, jednak proto, že v minulosti tvrdil, že mu při návratu do X žádné nebezpečí nehrozí.
15. V této souvislosti soud považuje za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005 č.j. 3 Azs 119/2004-50 NSS konstatoval, že: *“Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.”*
16. Soud nadto nepřehlédl, že ze shora zmiňovaného protokolu o výsledku účastníka správního řízení, který je rovněž součástí správního spisu, plyne, že byl žalobce v okamžiku kontroly Policií ČR na cestě za synem z druhého manželství. Pokud se žalobce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany svými sděleními snažil vzbudit dojem, že do sňatku se svou manželkou žijící v X, se kterou má 4 děti, byl donucen rodiči, pak soudu není zřejmé, proč by poté dobrovolně navazoval vztah s další ženou a měl s ní potomka, když je orientován homosexuálně. Tato skutečnost rovněž podporuje závěr o nevěrohodnosti žalobce.
17. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu pak žalobce dne 28. 11. 2023 uvedl, že není trestně stíhán a že vůči němu ani v minulosti nebylo vedeno trestní stíhání a nebyl odsouzen za spáchání trestného činu, a to v ČR ani v zahraničí. Ze sdělení Okresního soudu v Rakovníku, které je součástí správního spisu, však plyne, že žalobci byl trestním příkazem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 11. 10. 2023 uložen trest vyhoštění ve výměře 3 let. I v tomto případě žalobce uváděl explicitní nepravdu. Proto soud přisvědčil názoru žalovaného o celkové nevěrohodnosti žalobce. Žalovaný hodnověrnost posoudil věcně správně a svůj závěr dostatečně odůvodnil.
18. Ani obecné námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zdejší soud nemohl přisvědčit. Soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jsou součástí správního spisu a které se mimo jiné zabývají situací LGBT komunity v X, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečnými srozumitelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud v postupu žalovaného nenalezl žádný deficit a uvedené námitky tak shledal nedůvodnými.

19. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil a vysvětlil, proč azylový příběh žalobce nepovažuje za věrohodný. Na napadené rozhodnutí tudíž v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

20. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. srpna 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.